

РЕШЕНИЕ

№ 3185

гр. София, 11.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 05.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1759** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Д. С. А., гражданин на Т., роден на 10. 07. 1988 г., със съдебен адрес – [населено място], [жк], [жилищен адрес] вх. „А“, ет. 10, ап. 38, чрез адв. Т., срещу отказ за издаване на виза вид „Д“ за Република България на З. в посолството на Република България в К. - Е..

В жалбата се излагат съображения, за нарушение на материалния закон и съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нарушено правото му на зачитане на личния и семейния живот. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Няма искане за присъждане на разноските по делото.

Ответникът - З. в Посолството на Република България в К. - Е., чрез процесуалния си представител, счита жалбата за неоснователна.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28. 11. 2021 г. жалбоподателят Д. С. А., гражданин на Т., роден на 10. 07. 1988 г., е подал искане в Посолството на РБ в К. - Е., за получаване на виза вид „D“ за дългосрочно пребиваване в Република България.

На 07. 02. 2022 г. А. е получил отказ за издаване на виза /стр. 23-25/, по образец, като

в основанието за отказа е посочено (маркирано, тикнато) – чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ и е изписан текста на законовата норма - с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

С жалба от 17. 02. 2022 г. на АССГ, жалбоподателят е оспорил отказа за издаване на виза пред съда.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като изрично в жалбата се сочи, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си и е нарушено правото на личен живот (стр. 1 от жалбата), като правото на зачитане на личния и семеен живот е едно от правата гарантирано от Европейската конвенция за правата на човека.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Жалбоподателят Д. С. А., гражданин на Т., е съпруг на българската гражданка Е. Н. К., видно от приложеното (стр. 14) удостоверение за сключен граждански брак. Видно е също така, че К. е декларирала (стр. 14 на гърба), че ще осигурява жилище и издръжка на съпруга си, като разполага със собствено жилище.

Видно е също така от представеното (стр. 17) удостоверение за раждане, че Д. С. А. и Е. Н. К. – А. имат дете родено на 04. 01. 2019 г.

На основание чл. 8а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, чужденец, който е член на семейството на български гражданин, може да влезе на територията на Република България с паспорт и виза, когато такава се изисква. Визата се издава при условия и по ред, определени от Министерския съвет, без заплащане на такси за обработването на документите и издаването на визата.

Съгласно чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ, визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България, поради което следва и че същите са компетентни да откажат издаването на виза.

Видно е, че отказа за издаване на виза е издаден от З. И. С., определен за консулско длъжностно лице, на основание Заповед № 42 / 01. 10. 2021 г. /стр. 28/ на посланика на Република България в К. и Заповед № 95-00-254 / 03. 10. 2011 г. на министъра на външните работи (стр. 27), поради което съдът намира, че отказа е издаден от компетентен орган.

Основанията за отказ за издаването на виза, са регламентирани в чл. 10 от ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим, като съгласно последната норма, не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване

(изпращане) на заинтересуваното лице.

Жалбоподателят е поискал издаване на виза за дългосрочно пребиваване в РБ, вид „D“, на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ, като член на семейството на български гражданин.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (която норма е посочена, като основание за отказ), отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато с действията си е поставил или може да постави в опасност международните отношения, сигурността или интересите на българската държава или за когото има данни, че действа против националната сигурност.

В същото време, не става ясно какви са мотивите на така постановения отказ, тъй като същият съдържа единствено цитиране на законовата норма. Видно е, че в оспорения отказ няма никакво словесно описание на това какво е установено и в какво точно се състои заплахата за националната сигурност или поставянето в опасност на международните отношения, доколкото са налице две или дори повече хипотези на нормата, като няма разграничение между тях.

На основание т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяната на издадения административен акт.

От друга страна е безспорно, че чужденеца е член на семейство на български гражданин, тъй като същия има сключен официален граждански брак с българската гражданка Е. К. и дори имат дете от брака, поради което е съвсем нормално, да желае да се събере със семейството си. Отказа за издаване на виза на чужденеца – съпруг на български гражданин препятства правото му на личен и семеен живот, тъй като ограничава неговото придвижване до България и до семейството му. В същото време е безспорно, че съпругата на жалбоподателя е декларирала, че ще му осигури жилище и издръжка, за което има представени доказателства, поради което и самото пребиваване на чужденеца няма да създаде утежнения нито за бюджета на страната, нито пък са налице някакви данни, че е опасен за националната сигурност.

Наличието на реално сключен граждански брак, е предпоставка за издаване на виза на жалбоподателя на основание чл. чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ.

По делото е разпитана като свидетел – Е. К., която потвърждава, че брака не е фиктивен, както и че детето не е виждало баща си на живо, а комуникират единствено чрез видеовръзка.

В същото време, макар и да не се сочи, като мотив, очевидно отказа е повлиян от проверката извършена от ДАНС и Дирекция „Миграция“, като последната дирекция не е изразила становище, а представят писмо на ДАНС за изразено отрицателно становище.

По делото е приложена и справка от ДАНС, по повод изразеното отрицателно становище, от която е видно, че чужденеца неколкократно е кандидатствал за получаване на статут на бежанец в България, но му е отказано, като отказите са потвърдени от съда. Това обаче не може да се тълкува във вреда на жалбоподателя, тъй като не е нито правно, нито морално укоримо.

Действително, сочи се също така в справката, че имало данни през 2018 г. жалбоподателят да е бил съпричастен към канал за трафик на кокаин от А., но тези „данни“ освен че са твърде стари, не са подкрепени с никакви доказателства. По делото няма представени доказателства, а и не се сочи, жалбоподателят да е бил осъждан за тази си дейност, като освен това е представено (стр. 19) свидетелство за

съдимост от Т., от което е видно, че Д. С. А. няма присъди.

Посоченото също така в справката, че имало данни за съпруга на жалбоподателя, която е гражданка на З., както и дъщеря и син, което предполагало подправено свидетелство за семейно положение от държавата му на произход, също не е подкрепено с доказателства. В случай, че действително е налице подправено свидетелство, това нещо подлежи на разследване и доказване, а не просто да се излагат предположения. От друга страна, дори и да е било налице предходен брак (за което няма доказателства), също така е възможно същият да е бил разтрогнат.

Единственото безспорно в случая е, че жалбоподателят е законно женен за българска гражданка, както и че има син – български гражданин, като освен това има осигурено жилище и издръжка, както и необходимите медицински застраховки.

Откъсването му от семейството, сериозно би нарушило правото му на личен и семеен живот и би навредило на интересите на детето.

Съгласно чл. 3, т. 1 от Конвенцията за правата на детето, висшите интереси на детето са първостепенно съображение във всички действия, отнасящи се до децата, независимо дали са предприети от обществени или частни институции за социално подпомагане, от съдилищата, административните или законодателните органи.

На основание чл. 9, ал. 1 от Конвенцията за правата на детето, държавите - страни по Конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля, освен когато компетентните власти решат в съответствие с приложимите закони и процедури и при възможност за съдебен преглед, че такова разделяне е необходимо за висшите интереси на детето. Такова решение може да бъде необходимо в някои особени случаи, като например малтретиране или изоставяне на детето от родителите, или когато родителите живеят разделени и трябва да се вземе решение относно местоживеенето на детето.

В конкретния случай, без да са налице доказателства, че Д. А. е опасен за националната сигурност, с отказа за издаване на виза, му се пречи на нормалното съжителство със семейството му и по специално с неговото дете. Липсата на родителска грижа, съществено ще се отрази на детето, като в случая не са налице изключенията на горепосочената разпоредба за разделянето на детето от родителя му.

По горните съображения обжалвания отказ е незаконосъобразен и следва да се отмени. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, на основание чл.173, ал.2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя административният орган следва да извърши преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ и разпоредбите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора, ответника дължи на жалбоподателя, направените по делото разноски, каквото искане обаче няма направено, поради което разноски не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Д. С. А., гражданин на Т., роден на 10. 07. 1988 г., отказа за

издаване на виза вид „Д“ за Република България на З. в Посолството на Република България в К. – Е. по заявление подадено на 28. 11. 2021 г.

ИЗПРАЩА преписката на консулското длъжностно лице - З. в Посолството на Република България в К. - Е., за ново произнасяне по искането за издаване на виза, съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: